

РЕЙ БРЕДЪРИ ЧИЧО АЙНАР

Част 0 от „Семейство Елиът“

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

— Ще отнеме само минутка — каза сладката жена на чичо Айнар.

— Отказвам — отвърна той. — И за това е нужна само *секунда*.

— Работих цяла сутрин — каза тя, държеше се за тънкия кръст, — а ти не искаш да ми помогнеш? Всеки момент ще завали.

— Нека си вали! — навъсено викна той. — Няма да позволя да ме тресне гръм само защото съм сушал прането ти.

— Но ти си толкова бърз в това.

— Казах вече, отказвам. — Огромните, сякаш брезентови криле изшумоляха нервно зад изпънатия му от негодувание гръб.

Тя му подаде тънко въже, на което бяха окачени четири дюзини прясно изпрани дрехи. Той го завъртя между пръстите си с отвращение.

— Значи се стигна дотук — промърмори горчиво. — Дотук, дотук, дотук.

Едва не започна да рони гневни киселинни сълзи.

— Не плачи, че пак ще ги намокриш — каза тя. — А сега хайде скачай, потичай с тях.

— Потичай с тях. — Гласът му бе глух, дълбок и ужасно наранен. — Казвам — нека трещи, нека се сипят порои!

— Ако беше хубав слънчев ден, нямаше да те моля — разумно рече тя. — Цялото ми пране ще иде на вятъра, ако не го направиш. Ще има да си виси из къщата...

Това *подейства*. Най-много мразеше развяващи се и проснати парцали, които да го карат да се промушва под тях, за да мине през стаята. Скочи на крака. Огромните му зелени криле се разпериха.

— Но само до оградата на пасището!

Вихрушка — скочи нагоре, крилете му изплющяха и се впиха любовно в прохладния въздух. Преди да успееш да кажеш „Чичо Айнар има зелени криле“, той профуча над фермата, теглеше прането в огромна пърхаща опашка с мощните удари и плясък на крилете си!

— Дръж!

Завършил обиколката си, той спусна сухото като пуканки пране върху специално разгънатите за целта чисти одеяла.

— Благодаря! — извика тя.

— Ба! — изсумтя той и отлетя под ябълката, за да се отдаде на мрачни размисли.

Прекрасните, подобни на коприна криле на чичо Айнар висяха като морскозелени платна зад него и тихо шумоляха на раменете му, когато кихаше или се обръщаше рязко. Той бе един от малцината във Фамилията, чийто талант се виждаше явно. Всичките му мрачни братовчеди, племенници и братя в градчетата по света вършеха невидими неща с ум, вещерски пръсти и бели зъби, рееха се из небето като огнени листа или се носеха из горите като посребрени от лунната светлина вълци. Живееха в сравнителна безопасност от обикновените хора. Това обаче не можеше да се каже за човек с огромни зелени криле.

Не че ги мразеше. В никакъв случай! На младини винаги летеше нощем, защото именно нощите бяха рядкото време за крилати мъже! Дневната светлина криеше опасности — винаги го бе правила и винаги щеше да го прави; но нощите, о, нощите! Беше се носил над острови от облаци и морета от лятно небе. Без никаква опасност за самия него. Бяха наситени времена, изпълнени с полет и веселие.

Но вече не можеше да лети нощем.

Летеше към един висок планински проход в Европа на връщане от Сбирката на Фамилията в Мелин Таун, Илинойс, преди няколко години. Бе прекалил с гъстото алено вино. „Ще се оправя“, смътно си бе обещал, докато прелиташе дългия път под утринните звезди, над спящите под луната хълмове след Мелин Тайн. И тогава... като гръм от ясно небе...

Далекопровод.

Беше като уловена патка! Страхотно цвъртене! С почерняло от сините фойерверки лице, той се оттласна със страхотен удар на крилете и падна.

При рухването му на осветената от луната поляна под кулата на далекопровода се разнесе звук като от огромен телефонен указател, хвърлен от небето.

Стана рано сутринта, с бясно треперещи и мокри от росата криле. Бе все още тъмно. На изток започваше да се оформя тънката светла ивица на зората. Скоро тя щеше да стане по-широка и за полети и дума не можеше да става. Не му оставаше нищо друго освен да потърси убежище в гората и да прекара деня в най-гъстите шубраци,

докато следващата нощ не позволи на крилете му да го понесат в небето.

Така срещна жена си.

През същия ден, който се оказа доста топъл за първи ноември в Илинойс, хубавата млада Брънила Уексли бе излязла да издои една изгубила се крава. Провираше се със сребриста кофа в ръка из шубраците и умоляваше невидимата крава да бъде така добра да се прибере, че ще се пръсне от неиздоеното мляко. Фактът, че кравата почти със сигурност щеше да се прибере, когато вимето ѝ се нуждаеше от грижа, не я засягаше особено. Това бе просто благовиден предлог да се разходи из гората, да духа глухарчета и да дъвче треви — и правеше именно това, когато се натъкна на чичо Айнар.

Заспал под един храст, той приличаше на мъж под зелено покривало.

— О — развълнувано рече Брънила. — Мъж. В палатка.

Чичо Айнар се събуди. Палатката се разпери като огромно зелено ветрило зад него.

— О — рече кравотърсачката Брънила. — Мъж с криле.

Точно така го прие. Разбира се, бе стресната, но никога през живота си не бе наранявана и затова не се боеше от никого, пък и беше страхотно да видиш крилат мъж и тя страшно се гордееше, че ѝ се е удала такава възможност. Започна да говори. След час вече бяха стари приятели, а след два часа съвсем бе забравила за крилете му. И той взе, че си призна как се е озовал в гората.

— Да, забелязах, че си доста понатъртен — каза тя. — Дясното ти крило изглежда доста зле. Най-добре да те заведа у дома и да се погрижа за него. Така и така няма да можеш да долетиш с него чак до Европа. Пък и кой иска да живее там в днешно време?

Той ѝ благодари, но не виждал как можел да приеме предложението ѝ.

— Но аз живея сама — каза тя. — Сам виждаш колко съм грозна. Той настоя, че не е.

— Много мило от твоя страна — рече тя. — Но аз съм си грозна и няма смисъл да се залъгвам. Родителите ми са мъртви, имам си ферма, при това голяма, цялата за мен, далеч от Мелин Таун. И имам нужда да си говоря с някого.

Но нима не се страхувала от него? — беше я попитал той.

— По-скоро се гордея и завиждам — каза тя. — *Може ли?*

И внимателно и леко завистливо погали големите му ципести воали. От докосването той потрепери и прехапа език.

Така че нищо не пречеше да отиде в дома ѝ за церове и мазила, и — о, не! — ама че ужасно изгаряне през лицето, точно под очите!

— Имаш късмет, че не си ослепял — каза тя. — Как се случи?

— Ами... — започна той и изведнъж се озоваха при фермата, без да забележат, че са изминали цяла миля, без да откъсват поглед един от друг.

Мина ден, после втори. Накрая той ѝ благодари на прага и каза, че трябва да тръгва, че е много благодарен за мазилата, грижите и подслона. Здравчаваше се и за времето между шест вечерта и пет сутринта трябваше да прекоси цял океан и континент.

— Благодаря ти. Довиждане — каза той, понечи да отлети в сумрака и се тресна в един явор.

— О! — изкрещя тя и се хвърли към безчувственото тяло.

Когато на следващата сутрин се събуди, той знаеше, че никога вече няма да лети в тъмното; с деликатните му нощни сетива бе свършено. Фината телепатия, която го бе предупреждавала за изпречилите се на пътя му кули, дървета, къщи и хълмове, превъзходното зрение и чувствителност, които го водеха през лабиринтите на гори, скали и облаци — всичко това бе изгорено завинаги от онзи удар през лицето му, от синия електрически фойерверк и цвъртенето.

— Как? — тихо изстена той. — Как ще стигна до Европа? Ако летя през деня, ще ме видят и — ама че нелепост! — сигурно ще ме застрелят! Или ще ме тикнат в някой зоопарк, и *тогава* ще видя живот! Брънила, кажи, моля те, какво да правя?

— О — прошепна тя, загледана в ръцете си. — Ще измислим нещо...

Ожениха се.

Фамилията се събра на сватбата. Подобно на огромна есенна лавина от кленови, чинарени, дъбови и брястови листа те шумоляха и съскаха, падаха като дъжд от диви кестени, тупваха като зимни ябълки на земята, а вятърът носеше вездесъщия аромат на отминало лято. Церемонията? Церемонията бе кратка като запалване на черна свещ,

нейното угасване и неподвижната струйка дим, увиснала за миг във въздуха. Нейната краткотрайност, мрак и обръщане наопаки съвсем убягна на Брънила, която слушаше единствено могъщия полъх на крилете на чичо Айнар, които шепнеха над тях, докато ритуалът приключваше. Що се касае до чичо Айнар, раната през носа му бе почти заздравяла и докато държеше Брънила за ръката, почувства как Европа постепенно избледнява и се топи в далечината.

Не му бе необходимо да вижда идеално, за да лети право нагоре или надолу. Съвсем естествено бе в нощта на сватбата да вземе Брънила в обятията си и да полети нагоре в небето.

Един фермер на пет мили от дома им хвърли поглед към ниския облак в полунощ и видя слабо сияние и проблясъците.

— Мълния — отбеляза и си легна.

Спуснаха се едва сутринта, заедно с росата.

Бракът вървеше. Трябваше ѝ само да погледне към него и настроението ѝ моментално се повдигаше при мисълта, че е единствената жена на света с крилат съпруг.

— Коя друга би казала подобно нещо? — попита тя огледалото си.

Никоя! — бе отговорът.

От друга страна, той откри небивала красота зад чертите ѝ, огромна добрина и разбиране. Направи някои промени в диетата си, за да се нагоди към мисленето ѝ, и внимаваше с крилете си, когато се движеше из къщата; събореният порцелан и изпочупени лампи обтягаха нервите и затова гледаше да стои по-далеч от тях. Промени и режима си на сън, тъй като и без това вече не можеше да лети през нощта. Тя на свой ред преправи столовете така, че да му е удобно с крилете, постави допълнителна тапицерия на едни места и я махна от други, а нещата, които казваше, бяха именно онези, заради които я обичаше.

— Всички ние сме в какавидите си, без изключение. Виждаш ли колко съм грозна? Но някой ден ще се излюпя и ще разперя криле, изящна и прекрасна като теб.

— Излюпила си се много отдавна — отвърна той.

Тя се замисли над думите му.

— Да — призна най-сетне. — И дори зная точно в кой ден се случи. В гората, когато търсех крава, а намерих палатка!

Разсмяха се, и докато я прегръщаше, тя се чувстваше невероятно красива и знаеше, че бракът им я е измъкнал от грозотата ѝ, подобно на блестящ меч, изваден от ножницата.

Имаха деца. Отначало имаше страх — само от негова страна, — че ще са крилати.

— Глупости, страшно ще се радвам! — каза тя. — Тъкмо няма да ми се пречат из краката.

— Но пък за сметка на това ще ти се качат на *главата*! — възкликна той.

— Ау!

Родиха си четири деца, три момчета и едно момиче, които с цялата си енергия сякаш наистина имаха криле. Израстваха като гъби за няколко години и през горещите летни дни молеха баща си да седне под ябълката, да им вее с крилете си и да им разказва странни, осветени от звезди истории за острови-облаци, небесни океани и покривки от мъгла и вятър, какъв е вкусът на топящите се в устата ти звезди, как да пиеш студен планински въздух и какво е да се чувстваш като камъче, пуснато от Еверест и превръщащо се в зелен цвят, разперил криле миг преди да се удари в земята!

Това бе бракът му.

А днес, шест години по-късно, чичо Айнар седеше начумерен под ябълката, все по-нетърпелив и сприхав; не защото така искаше, а защото след дългото чакане все още не можеше да лети из дивото нощно небе; сетивата му така и не се върнаха. Седеше унило, като някакъв летен слънчобран, зелен и захвърлен, изоставен през сезона от вятърничави летовници, търсили някога убежище под полупрозрачната му сянка. Нима щеше да остане тук завинаги, изпълнен със страх да лети през деня, защото някой може да го види? Нима единствените му полети щяха да са в ролята на сушилня за прането на жена му, или като вентилатор за децата в горещите августовски следобеди? Единственото му занятие *винаги* бе да лети по-бързо от буря и да изпълнява задачи за Фамилията. Профучаваше подобно на бумеранг над хълмове и долини и кацаше като перце. Винаги бе разполагал с пари — Фамилията имаше доста работа за своя крилат мъж! А сега? Горчилка! Крилете му трепнаха, разбъркаха въздуха и произведоха малка гръмотевица.

— Тате — каза малката Мег.

Децата стояха и гледаха свъсеното му като буря лице.

— Тате — каза Роналд. — Направи още една гръмотевица!

— Студен мартенски ден е, скоро ще завали и ще има колкото си искате гръмотевици — каза чичо Айнар.

— Ще дойдеш ли да ни гледаш? — попита Майкъл.

— Хайде бягайте, бягайте! Оставете татко ви да мърмори!

Бе затворен за любовта, за децата на любовта и за любовта към децата. Мислеше единствено за висините, хоризонта, безкрая, небето, нощно или дневно, озарено от звезди, луна или слънце, облачно или ясно, но винаги небе и хоризонти, простиращи се пред него без край, когато се рееше горе. А ето го сега тук, обикалящ ниско над пасището и непрекъснато уплашен да не го видят.

И това ако не е мизерия!

— Тате, ела да ни гледаш. Март е! — извика Мег. — Отиваме на Хълма заедно с всички деца от града!

Чичо Айнар изсумтя.

— За кой хълм става дума?

— Хълмът на хвърчилата, разбира се! — в хор отвърнаха те.

Сега вече ги погледна.

Всяко държеше голямо хартиено хвърчило; потните им лица блестяха от нетърпение и радостно предвкушване. Малките им ръце стискаха кълба бял канап. От хвърчилата, боядисани в червено, синьо, жълто и зелено, висяха опашки от памучни и копринени ленти.

— Ще пускаме хвърчилата! — каза Роналд. — Няма ли да дойдеш?

— Не — тъжно каза той. — Никой не бива да ме вижда, иначе ще си имаме неприятности.

— Можеш да се скриеш и да ни гледаш от гората — каза Мег. — Сами направихме хвърчилата. Защото знаем как.

— Откъде знаете?

— Та нали си наш татко! — незабавно викнаха те. — Ето откъде! Той изгледа дълго децата. Въздъхна.

— Фестивал на хвърчила, така ли?

— Да, сър!

— Аз ще спечеля — каза Мег.

— Не, аз ще спечеля! — веднага възрази Майкъл.

— Аз, аз! — изписука Стивън.

— Господи в комина! — изрева чичо Айнар и скочи високо сред оглушителен плясък на криле. — Деца! Деца, как ви обичам само!

— Какво има, тате? — попита Майкъл и отстъпи назад.

— Нищо, нищо, нищо — заповтаря Айнар.

Разпери максимално крилетете си и ги размаха. Ууум! — звъннаха като цимбали те. Децата направо изпопадаха от въздушната вълна!

— Ето го, *ето* го! Отново свободен! Огън в комина! Перо във вятъра! Брънила! — извика Айнар към къщата.

Жена му се показва на прага.

— Свободен съм! — викна той, пламнал и висок, готов за действие. — Брънила, вече не ми трябва нощта! Мога да летя денем! Не ми е нужна нощта! Ще летя всеки ден и когато *пожелая* през годината...! Но какво си губя времето с приказки. Вижте!

И пред разтревожените погледи на семейството си той взе памучната опашка от едното хвърчило, завърза я отзад на колана си, грабна кълбото, захапа със зъби края на канапа, даде другия край на децата и полетя нагоре, нагоре в мартенския вятър!

И децата затичаха през поляни и ферми, като отпуснаха канапа към слънчевото небе, подскачаха и се спъваха, а Брънила стоеше в двора, махаше и се смееше. Децата стигнаха далечния Хълм на хвърчилата и застанаха четиримата, хванали канапа в неспокойни горди пръсти, дърпаха, отпуснаха и насочваха. Децата от Мелин Таун дотичаха със *своите* малки хвърчила, подмятащи се на вятъра, и видяха огромното зелено хвърчило да се рее гордо във въздуха.

— Еха, ама че хвърчило! — завикаха те. — Ох, де да имах такава! Откъде, откъде го *намерихте*?

— Татко ни го направи! — извикаха Мег, Майкъл, Стивън и Роналд, дръпнаха силно канапа и бръмчащото и трещящо хвърчило в небето се гмурна, после се вдигна и изписа в облака огромна вълшебна удивителна!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.